

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci žalobce: **L. S.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.11.2016, č.j. X,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2.11.2016, č.j. X se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta, náklady řízení ve výši 4 719 Kč, a to ve lhůtě do 20 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 7. 12. 2016 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím žalované byly dle

§ 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 6. 2016 č. j. X. Výše uvedeným rozhodnutím prvního stupně byl žalobci přiznán příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), a to z důvodu služby ve vojenském táboře nucených prací v době od 30. 10. 1953 do 21. 12. 1955, tj. za 25,73 měsíců, ve výši 386 Kč. Žalobce namítal, že byl výpočet učiněn chybně, když došlo v jeho případě v průběhu výpočtu k zaokrouhlení dolů a domáhal se přiznání částky 387 Kč.

Žalobní body:

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení v rámci napadeného rozhodnutí, které mělo spočívat ve využití metody „ořezávání“ v případě výpočtu 22/31 na 2 desetinná místa, tj. na 0,7, i když žádný právní předpis tento postup nestanoví a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2016 pod sp. zn. 78 Ad 7/2016, který byl vydán v obsahově shodné věci. Dále žalobce uvedl, že problém by bylo možné vyřešit, kdyby žalovaná zaokrouhlovala na více desetinných míst a v tomto případě by bylo možné použít i metodu ořezávání, jelikož by nedošlo ke zkreslení výsledného příplatku. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2001 sp. zn. II. ÚS 187/200 a ze dne 6. 12. 2005 sp. zn. I. ÚS 565/03, ze kterých vyplývá, že jsou-li pro výpočet přijatelné dvě rozdílné metody, měl by správní orgán volit tu z nich, která je pro žalobce výhodnější.

Žalobce rovněž namítl, že v obdobné kauze Stanislava Lněničky počítá žalovaná v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2015 č.j. X podíl 22/31 jako 0,71 a je nepřijatelné, aby v totožné věci byl výpočet prováděn rozdílně. Žalovaná tvrdí, že provedla kontrolu v obdobných případech a z 82 spisů v 11 spisech došlo k použití metody výhodné pro posuzovaného. Žalovaná sice chtěla tento rozpor odstranit snížením přiznaného příplatku, což je však dle žalobce v rozporu s nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2015 sp. zn. I. ÚS 819/515 a ze dne 11. 8. 2015 sp. zn. I. ÚS 723/2015. Výše uvedené dokazuje, že se nejedná o ojedinělý případ, jak tvrdí žalovaná.

Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátil věc žalované znovu k projednání.

Vyjádření žalované:

Žalovaná uvádí, že při výpočtu příplatku k důchodu vycházela z interní metodiky, kterou si nechala ověřit Matematicko-fyzikální fakultou Univerzity Karlovy v Praze, která ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2016 uvedla, že existují dva možné postupy, a to běžné zaokrouhlování a ořezávání. Z toho důvodu žalovaná námitky žalobce zamítla. Uvedenou metodiku žalovaná používá již od roku 2007, kdy ji vytvořila v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2006, kdy žalobkyní byla klientka zástupce žalobce. Z pohledu právního zástupce tudíž dle žalované nemůže být metodika považována ani za svévolnou ani za nepředvídatelnou. Je tudíž pro žalovanou nepochopitelné, proč zástupce žalobce začal své výhrady uplatňovat až na jaře roku 2016, a má za to, že lze v jeho postupu spatřovat nedůvodné zatěžování správního orgánu, jelikož není v možnostech

žalované z moci úřední přezkoumat všechny věci pravomocně rozhodnuté podle uvedené metodiky.

Nejvyšší správní soud nadto žalovanou nezavázal svým právním názorem ke konkrétnímu způsobu výpočtu dávek za jednotlivé dny, zvolila tedy postup uvedený v metodice. Žalovaná postupovala tak, aby při výpočtu dosáhla nejlépe účelu poskytování tzv. denin a současně byl výpočet neutrální ve vztahu ke všem žadatelům, přičemž v případě žadatelů s větším počtem dílčích dob by při použití zaokrouhlování došlo k jejich neoprávněnému zvýhodnění. Dále žalovaná uvedla, že v důsledku metodiky se každé oprávněné osobě započítávají oba krajní dny, což znamená, že například proti výkonu trestu odnětí svobody je jim přiznán den navíc. Žalovaná následně popsala výpočet použitý v tomto případě dle interní metodiky, kdy nejprve vyčlenila celé běžné měsíce vězení/služby ve VTNP a zbývající dny stanovila jako podíl počtu dnů vězení/služby a počtu dnů v daném konkrétním měsíci. Výsledek tohoto podílu pak ořezala na dvě desetinná místa, sečetla jednotlivé dílčí podíly, vynásobila měsíční sazbou a následně zaokrouhlila nahoru na celé koruny. V metodice se u dílčích výsledků neuvádí pojem zaokrouhlování z obavy, aby použitím tzv. dílčího zaokrouhlování nemohlo dojít k umělému navyšování dávek a tudíž opět k výkladovým problémům. Správnost postupu žalované, kdy ta si musela vytvořit vlastní metodiku výpočtu období kratších než jeden měsíc, potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Ads 128/2015-46. Po žalované je zástupcem žalobce v různých řízeních požadováno, aby postupovala různým způsobem podle toho, co je pro danou konkrétní osobu výhodnější, tj. v zásadě ad hoc, což žalovaná považuje za nepřijatelné.

Dále žalovaná uvedla, že popsaná metodika nebyla s výjimkou citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci Jaroslava Vneka žádným správním soudem zpochybněna, ani Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2016 sp. zn. IV. ÚS 941/2016 ji nezpochybnil. Odkázala rovněž na vyjádření proděkana pro matematiku MFF UK Praha, který sdělil, že způsob výpočtu závisí na formulaci, kdy při formulaci „výpočet na určitý počet platných cifer“ je správné přistoupit k ořezávání výsledku, zaokrouhlení pak nastupuje, je-li to výslovně uvedeno. Žalovaná si této skutečnosti byla vědoma, a proto slovo zaokrouhlený ve vztahu k dílčím výsledkům v metodice nepoužívá. Žalovaná připustila, že se skutečně v 11 případech od své metodiky odchýlila, považovala to však za exces už jen z důvodu, že v 9 z těchto případů chybu provedla tatáž dvojice zaměstnanců a u většiny případů neměl výpočet vliv na výslednou vyplácenou částku. Žalobcem namítané nálezy Ústavního soudu se pak na předmětnou kauzu použít nedají, jelikož v obou z nich se jednalo o otázku, zda byla osoba soudem vůbec rehabilitována, což je otázka v žalovaném případě vyřešená a jedná se pouze o otázku způsobu výpočtu délky rozhodného období, přičemž tato otázka nedosahuje ústavně-právního rozměru.

Na závěr se žalovaná vyjádřila k výpočtu výše odměny právního zástupce, kdy namítala, že se jedná o věc týkající se důchodového pojištění, tudíž by měla být podřazena pod § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Žalovaná odkázala na § 98 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), který uvádí, že příplatek k důchodu se slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží, a s důchodem tvoří jeden celek, dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. Ads 33/2009-77 a na další rozsudky, ve kterých byl uplatněn § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Žalované je sice znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

10. 11. 2015 č. j. Ads 73/2015-52, v něm však Nejvyšší správní soud změnu praxe ohledně nákladů řízení nikterak neodůvodnil a žalovaná neměla možnost proti tomuto rozhodnutí podat opravný prostředek.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, v případě úspěchu žalobce pak ve vztahu k nákladům řízení aplikaci § 9 odst. 2 advokátního tarifu.

Replika žalobce:

Žalobce k vyjádření žalované uvedl, že v jejím rozhodování spatřuje prvek svévole, když v 11 případech žalovaná použila způsob výpočtu odlišný od způsobu vyjádřeného v citované metodice. Žalobce dále uvedl, že v jeho případě rozhodná otázka nastala až 3. 6. 2016 a výhrady jeho právního zástupce v jiných řízeních se jej netýkají. Žalobce nesouhlasí s tím, že by výpočet žalované byl „neutrální“, jelikož při volbě neutrálního způsobu zaokrouhlování by nemělo dojít k ovlivnění výsledku oproti situaci, kdy by zaokrouhlování použito nebylo. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalované, že by mu byl přiznán den navíc. Co se týče posouzení „ústavního rozměru“ projednávané otázky, tak zde žalobce namítá, že žalovanou citované usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2014, sp. zn. IV. ÚS 941/16 se týká otázky, zda se za měsíc má pokládat běžný měsíc, nebo 30 dnů, a zároveň zdůraznil, že v řízení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí není povinen prokázat ústavní rozměr pochybení žalované. Dále žalobce neuznal odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 33/2009-67, jelikož se v tomto případě jedná o příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, jde tedy zcela o jiný případ. Co se týče nákladů řízení, rozhodnutí citovaná žalovanou byla dle žalobce již překonána, například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Ads 73/2015-52 či rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2016, č. j. 78 Ad 7/2016-34.

Okolnosti rozhodné ve věci:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 6. 2016, č. j. X byl žalobci přiznán od 18. 4. 1991 příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích, z důvodu služby v táboře nucených prací v době od 30. 10. 1953 do 22. 12. 1955, tj. za 25,73 měsíců, ve výši 386 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 5. 7. 2016 žalobce námitky a napadenému rozhodnutí vytýkal, že nesprávným matematickým postupem vyhodnotilo 22/31 jako 0,7, i když dle pravidel zaokrouhlování by výsledné číslo 0,709677 mělo být zaokrouhleno na 0,71. Zároveň žalobce uvedl, že ve věci Stanislava Lněničky počítal správní orgán stejný podíl jako 0,71, čímž dochází k diskriminaci jeho osoby. V případě správného zaokrouhlení by pak přiznaný příplatek měl činit 387 Kč.

Žalovaná námitky žalobce ve svém rozhodnutí ze dne 2. 11. 2016, č. j. X, zamítla a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdila. Uvedla, že v daném případě orgán prvního stupně postupoval správně a v souladu se zpracovanou metodikou, podle níž se výpočet necelých měsíců věznění/služby ve vojenských táborech nucených prací provádí na dvě platná desetinná místa, přičemž není stanoveno, že se na dvě desetinná místa zaokrouhluje, tudíž následující desetinná místa nejsou brána v úvahu. Tento postup si žalovaná ověřila i u Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze, která sdělila, že zvolený postup

závisí na formulaci zadání, přičemž není možné říci, které řešení má přednost. Z těchto důvodů žalovaná zamítla námitky žalobce.

Posouzení věci soudem:

Soud předně uvádí, že Nejvyšší správní soud rozhodl dne 30. 3. 2017 rozsudkem č. j. 1 Ads 100/2017 - 24 (dostupném jako všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz) ve skutkově totožném případě jiného žalobce tak, že zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2017, č. j. 78 Ad 6/2016 - 29, který zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku zejména uvedl:

„Nejvyšší správní soud v této otázce přisvědčuje krajskému soudu v tom, že postup při výpočtu denin není zákonem upraven. Zákon o důchodovém pojištění sice stanoví určité postupy při výpočtu důchodu, ať již zaokrouhlováním či počítáním na dvě platná desetinná čísla. Jde ovšem o ustanovení, která na nyní souzenou věc nedopadají (§ 15 odst. 4, § 17 odst. 1 a § 67 odst. 6); stěžovatelka si tedy postup při výpočtu délky služby za neukončené měsíce stanovila vnitřní metodikou. Takový postup je obecně přípustný, pokud taková metodika respektuje zákonný rámec pro výpočet příplatku. V posuzované věci je rozhodné, že žalobce zákonnost zvoleného postupu stanoveného v metodice v průběhu řízení před správním orgánem ani v žalobě nezpochybňoval. Otázkou však je, zda výpočet „na dvě platná desetinná místa“ stanovený v této metodice provádí správně.

Zde je třeba mírně korigovat názor krajského soudu, který odlišuje zaokrouhlování a výpočet na dvě platná desetinná místa. Nejedná se o dva zcela odlišné postupy při výpočtu, ale jde o dvě strany též mince. I při stanovení konečné hodnoty s přesností na „dvě platná desetinná místa“ je totiž třeba využít matematických zásad, podle nichž se při takovém postupu musí provést zaokrouhlení (srov. Svoboda, E. Metodika řešení fyzikálních úloh. Katedra didaktiky fyziky. Matematicko-fyzikální fakulta UK. [online], cit. dne 29. 3. 2017, dostupné na: https://kdf.mff.cuni.cz/vyuka/didaktika/DF_RES_ULOH.pdf; Pravidla zapisování čísel a zaokrouhlování ve fyzikálních úlohách. Krátký návod pro potřeby FO zpracovaný KKFO v Olomouci. [online], cit. dne 29. 3. 2017, dostupné na: http://fo.upol.cz/soubory/fo_zakrouhlovani.pdf; aj.).

Stěžovatelka tedy nepochybila, pokud při výpočtu příplatku postupovala v souladu se svou metodikou a dobu služby v případě neukončených měsíců stanovovala na dvě platná desetinná čísla; pochybení spočívalo ve způsobu provedení tohoto výpočtu. Neboť i v případě výpočtu na dvě platná desetinná místa je třeba zohlednit číslice na dalším desetinném místě a druhé platné číslo případně zaokrouhlit. (Zvýrazněno krajským soudem.)

Z výše uvedeného jasně vyplývá, že postup žalované byl již Nejvyšším správním soudem uznán za chybný a krajský soud nemá důvod se od tohoto rozhodnutí odchýlit, neboť se zjevně jedná o skutkově totožný případ. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že z vyjádření žalované nelze usoudit, z jakého důvodu se ve zpracované metodice rozhodla přistoupit k „ořezání“ výsledku na dvě desetinná místa již v průběhu výpočtu příplatku k důchodu, a nepřiklonila se až k závěrečnému zaokrouhlení, což by vedlo k matematicky přesnějšímu výsledku. Sám odkaz na použitou metodiku a dlouhodobou praxi pak nemůže

obstát, je-li praxe nezákonná a v neprospěch osob, které byly pronásledovány komunistickým režimem. Podle ustálené praxe Ústavního soudu má být právě v takových případech aplikován princip *favoris rehabilitationis*, tj. v pochybnostech vykládat právo ve prospěch rehabilitovaných osob. Soudu nepřísluší zkoumat, zda toto porušení dosáhlo ústavního rozměru, jak namítá žalovaná, není však důvod, aby se výše uvedený princip neuplatnil i v řízeních s nižší závažností. Je zřejmé, že zaokrouhlování dolů („ořezávání“) v průběhu výpočtu je způsobilé v konkrétním případě ovlivnit výsledek příplatku, přičemž toto ovlivnění bude vždy pro posuzovanou osobu negativní. Proto i kdyby obstál názor žalované, že se v daném případě jedná o ekvivalentní metody, co do přijatelnosti výpočtu, princip *favoris rehabilitationis* ukládá žalované zvolit variantu výhodnější pro posuzovaného. Jak již však Nejvyšší správní soud jasně vyložil, v daném případě metody ekvivalentní nejsou, jelikož volbou zaokrouhlení směrem dolů dochází ke zkreslení výsledku.

Přiléhavá není ani argumentace žalované vyjádřením proděkana pro matematiku Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy, jelikož zde dochází k desinterpretaci. Ve vyjádření je jasně uvedeno, že v případě volby metody záleží na nastavených prioritách, přičemž při volbě metody by měl dle soudu převážet zájem na tom, aby rehabilitovaná osoba nebyla žádným způsobem zkrácena. Soud dále neshledal za přiléhavé tvrzení žalované, že je spravedlivého zhodnocení dosaženo připočtením jednoho dne za každé konkrétní uvěznění a zaokrouhlením finální částky nahoru. Co se týče započítávání jednotlivých dnů, pak zejména, pokud není zřejmé, zda žalobce v den nástupu a výstupu trestu vykonával nucenou práci, je naprosto v pořádku započítat oba tyto dny v souladu s principem *favoris rehabilitationis*, tedy tato skutečnost pak nemůže sloužit ke kompenzaci nesprávného výpočtu. Rovněž finální zaokrouhlení nahoru pak není způsobilé ve všech případech odstranit vadu zaokrouhlení v průběhu, kdy posuzovanému by v případě průběžného zaokrouhlování dle běžných pravidel matematiky náležela částka 386,1, která by byla finálně zaokrouhlена nahoru na 387 Kč, zatímco v případě průběžného zaokrouhlení dolů vychází výsledný příplatek na 385,95, po zaokrouhlení tudíž 386 Kč. Soud tedy proto výklad žalované neakceptoval.

Na závěr soud konstatuje, že neshledal, že by jednání žalobce mohlo být vůči postupu žalované posouzeno jako šikanózní, když se v tomto případě jednalo o oprávněný nárok žalobce na odškodnění za újmu, která mu byla způsobena totalitním režimem. Soud není oprávněn zkoumat schopnost žalované zrevidovat již vydaná rozhodnutí, může hodnotit pouze postup žalované v tomto konkrétním případě.

S ohledem na uvedené soudu nezbylo než ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušit. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a při vázanosti tímto názorem posoudí důvodnost námitek žalobce, přičemž při svém rozhodování bude vykládat svou metodiku tím způsobem, že v případě výpočtu na dvě desetinná místa provede zaokrouhlení na dvě desetinná místa dle běžných pravidel matematiky.

Náklady řízení:

Co se týče nákladů řízení, postupoval soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a přiznal úspěšnému žalobci proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Soud se ovšem

neztotožňuje s podáním žalobce, který požadoval aplikaci § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Soud dospěl k závěru, že konstantní praxe uvedená v rozsudcích citovaných žalovanou v jejím vyjádření nebyla prolomena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015 č. j. 1 Ads 73/2015-52, jelikož Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku posun v rozhodovací praxi nikterak neodůvodnil a jednalo se zde zejména o jinou právní otázku, konkrétně o posouzení, zda služba v technickém praporu po transformaci z pomocného technického praporu spadala pod zákon o mimosoudních rehabilitacích. V posuzovaném případě však jde pouze o mechaniku výpočtu výše příplatku k důchodu, který se stává jeho součástí, tudíž o věc nároku fyzické osoby v oblasti důchodového pojištění dle § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Tento názor je reflektován i v nejnovějších rozsudcích Nejvyššího správního soudu týkajících se příplatku k důchodu dle zákona o mimosoudních rehabilitacích, a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2017 č. j. 1 Ads 100/2017 – 24 a v rozsudku ze dne 28. 7. 2017 č. j. 4 Ads 82/2017 - 41.

Soud přiznal žalobci náhradu nákladů za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava věci, soupis žaloby a podání repliky ze dne 25. 2. 2017), v sazbě mimosmluvní odměny ve výši 1.000 Kč za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 advokátního tarifu. Soud žalobci neuznal jako úkon právní služby podání ze dne 24. 5. 2017, jelikož se jednalo pouze o zaslání rozsudku Nejvyššího správního soudu v jiné věci, ve které byl zástupce žalobce rovněž právním zástupcem účastníka. Celkově tak bylo žalobci přiznáno 3 000 Kč za 3 úkony právní služby, 900 Kč (3 x 300) jako náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, tak rovněž daň ve výši 21% z uvedených částek v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. ř., tj. 819 Kč. Celkově tak přiznané náklady soudního řízení činí 4 719 Kč.

Žalovaná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce v celkové výši 4 719 Kč ve lhůtě do 20 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená uložené povinnosti v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 22. listopadu 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: